

licul

Humor și satiră

Cluj / Central Library Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe 1/2 an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe 1/2 an 3.50. Inserțiunii: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Noutăți cu ciucur la ureche!

Metropolitul Miron Romanul va face metropolitului Vancea visita cuvenită în casa Magnaților din Budapeșta, ear' Vancea, întorcându-și visita, își va întorcee spatele.

* * *

Membrii comitetului național-politic al alegătorilor români din Șovenistia — pardon, — din Ungaria, Transilvania și Bănat, s'-au convocat la o ședință plenară pe ziua sfântului Mucenic „Adgreascalendas“ și se așteaptă, că toți se vor aduna ca făina orbilor.

* * *

Politicii maghiari, care nu-și pörtă mintea în vecinătatea pintenilor, încep a se teme, nu cumva fie-care kultur-egyletist se nască doi soboli naționali.

* * *

Se vorbește, că Bartolomeiu, după mórtea lui Popea, se va retrage în pensiune, și va înființa o societate de Kalabrias pe acțiuni.

Un dialog anonim în Raiu.

(Corespondință particulară a Calicului.)

— Servus Drăguță! — De mult n'am avut norocire; noi, dacă nu me'ncel, din Reichstagul lui Schmerling nu ne-am mai văduț!

— Wir können warten!

— Ba un drac!

— Pst! — Ai grija c'aici esti în Raiu!

— Dómnne iartă-me! . . .

— Numai ce ai venit și tu Dumitre — tu cel din urmă consiliar de curte al Românilor din Transilvania și Ungaria!

— De, ce era se mai aștept? Români — cum bine ști — nu mai au curte, și prin urmare neci de consilieri de curte nu mai au lipsă!

— Da ce-i nou în țara păcătoșilor? — Pe Popea instalatului în scaonul meu?

— Ba un drac! . . .

— Pst! — Mă ai grija unde esti!

— Dómnne iartă-me! — De unde se'l instaleze. Pecând am plecat eu din Sibiu, numai Tribuna adusese vestea despre întărirea lui!

— Atunci se póte că 'l-au și întărit, pentru-că Tribuna are izvórá bune!

— Da, izvórá de deficit!

— Ce spui? Tribuna și sub scutul Mocioneștilor lucră cu deficit?

— Ce's Mocioneștii în fața apetitului Tribunei? Rothschild, dacă-și intinde aripile preste Tribuna, dă bancrot!

— Da dreptu-i ce se povestește p'asici, că alegerea lui Popea se consideră de un triumf al partidului național, care are viitor în Ungariă?!

— Viitor va fi avend partidul național în Ungaria, prezentul îi lipsește însă. Tribuna, organul neautorizat al partidului național, strigă mereu: Umăr la umăr se ne apărăm drepturile naționale. — Gazeta Transilvaniei, organul presei al partidului național, sbeară c'o falcă-n cer și cu alta pe pământ: „Unde-i un umăr nu-i putere, unde's doi puterea crește,“ dar' când redactorii acestor două foi convin în ore-care adunare menită de a salva drepturile naționale, parlamentul dela gura cortului e gata, nu-i nici un umăr, și cauza națională dă din umeri! — Eu te asigur, că metropolitul Miron a ales pe Popea de episcop în locul teu, și dacă metropolitul Miron nu'l și întărește, Popea rămâne archivăcar, până se prăpădesc toate vacile din archidieceză!

— Fie cum ții tu, fie și că Miron a voit se scape odată de Popea. Atâta știi și eu, că prevedința n'a avut nici o știre despre alegerea lui Popea de episcop al Caransebeșului! — Dar' slăbește me cu Popea, lasă'l pe brâncă lui Bartolomeiu, și spune'mi tu altă noulate!

— De, se-ți spun! Ști tu cum te numesc pe tine acum în valea plângerilor!

— Cum?

— Ioan cel bun!

— Ha — ha — ha! Polecra asta 'mi-a dato sigur Calicul!

— Dómne ferește! — Calicul nu-i fariseu. — Polecra de „Ioan cel bun“ o am cetit de primadată în Leibjurnalul teu, în „Fóia diecesană“! — Se vede, că tu numai după ce ai plecat din Caransebeș ai început a fi bun! — Dar' acum se te mai întreb și eu — unde-i, rogute, Iacob colegul meu aulic, că 'mi dor se-l ved!

— Aici! E fidel cum îl ști! — În toate țiilele se jócă cu Șaguna, cu Aldulean, și cu Papp Latzi ghindă slabă!

Andreiu Mureșianu, Cipariu, Ivacicovici, și alții chibițiază de regulă la partia lor!

— Da unde se jôcă ghindă slabă, ca se me angajez și eu?!

— În grădină lui Gerliczi, departe de aici, unde Vlad, dacă'l cunoști, e restaurant!

— Bine, ș'-aici e o grădină d'-ale lui Gerliczi?

— Da, și asta decând Vlad a venit aici!

— Și pentru-ce n'-o numiți grădina Flora, cum s'-a botezat grădinina lui Gerliczi din Sibiiu?!

Pentru-că asta n'-a venit încă sub administrațiunea consistorului archidiecesan din Sibiiu!

— Hai petreci-me până acolo, ca se joc și eu ghindă slabă, sau — cum o numește Schmerling — „Kutscherpreferanz“!

— Ađi înzădar te petrec, pentru-că Șaguna s'a dus cu Jacob în deputațiune la Dumneđeu!

— „Ce? — Șaguna și Jacob nu s'au săturat pe pământ de deputațiuni? — Șuluț și Dunca nu's în acea deputațiune?

— Nu! — Șuluț și Dunca sunt încă în Purgatoriu!

— Cum așa?

— Bine! — Șuluț, care a adus primul Ovreiu în Blaj, are se ședă în Purgatoriu până-când în Blaj n'o mai fi neci un Român, și asta n'o se dureze mult. Cu Dunca însă n'o se te întâlnești. Dunca trebuie se șadă în Purgatoriu până-când cele dece acțiuni d'ale „Institutului Tipografic“, pe care el le-a testat scólei de fete cu internat a asociațiunei Transilvane, înființate cum ști în Sibiiu, vor aduce dividende, și până atunci și Raiul se prăpădește!

— Da spunemi ce face Șaguna cu Jacob în deputațiune la Dumneđeu?

— Șaguna vrea se rǒge pe Dumnezeu, ca se trǎsneascǎ în comisiunea tipografiei archidiececane; ear' Jacob, s'a dus, ca se rǒge pe Dumnezeu de iertare, pentru-cǎ a conlucrat la alegerea lui Piso de protopop al Agnitei! — Apropiso Dumitre! Din Caransebeș nu'mi mai aduci tu vro noutate?

— Ba da! Decând tu ai plecat din Caransebeș între Mufti Pașa și Bartolomeiu s'a nǎscut o amiciție atât de sincerǎ, încât neci unul, când cugetǎ la celalalt, nu mai pot îmbuca o bucurǎ, fǎrǎ ca se li se întǒrcǎ rânza de bucurie! -- Apoi se povestește, cǎ Mufti Pașa, dupǎ resolvarea chestiunii orientale, se va alege patriarch al Constantinopolei! — Se mai vorbește și aceea, cǎ organul teu „Fóia Diecesanǎ“ se va uní cu „Telegraful Roman“ și dupǎ unire, amendouē vor înceta a mai ieși! — În fine încǎ o noutate, care știi, cǎ te intereseazǎ: Bartolomeiul teu, jucând într'o Duminecǎ, sub decursul liturghiei, la Peța, cu mai mulți cǎrturari de renume european, și necriticați încǎ de Duica, Kalabrias, cu'n quart dela craiu cu bela, a perdut jocul, și

— Sigur 'și-a propus apoi, ca se conlucre pentru întroducerea Kalabriasului de joc constituțional în întregǎ biserica nóstrǎ — dar' eu pentru ađi am destul! — Bine ai venit Dumitre! — Mâne te duc la ghindǎ slabǎ, și se veđi ce bǎtaie o se'ți dea Jacob!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Cuptor cu căldurile
Ne usucă gurile
Și ne bagă lenea-n oșă
De dormim ședând la mesă.

De jucat nu avem gust
Până-n luna lui August
Dar totuși pe jucători
Privim și-n luna Cuptor.

Deci jocă Mărcuțule
Și ne fă haz puiule,
Lenea se ni se topescă
Voia bună se se nască.

Jocă puiul ursului
In Sân-Petru Brașovului
La popa cel fără greș
La Niculae Frateș.

Hop! că Frateș Nicolae
 Cu capul lui cel de paie
 În loc de pască slujită
 Dă muguri verși ca la vită.

Așa în ăst an făcù,
 La pascile ce trecù
 De mugur de salcă verde
 La bărbatul mōșei dete.

Dacă Frateș Nicolae
 În a jocului bătae
 Cu poporul lui se pōrtă,
 Dă-i una cu capu-n pōrtă.

Dă-i și mi-lū prinde de buze
 Și-lū du la iarbă și frunze
 Ori de cumva-i puiu de Ungur
 Du-lū ca pe capre la mugur.

C'atunci el, sēcaiar gura,
 Nu-i vrednic sē iē prescura
 Nici în mâni, necum în gură
 Că-i o simplă strâmbătură.

De-i vedè că aiuréză
 Tu mi-lu metamorforésă
 Li tot descântă la cap
 Până s'a preface-n țap.

Dacă cornițe i-or cresce,
 Lí duce la mugur verde
 Pân'a uita prescura
 Șia face mé cu gura.

Cu muguri bine-ngrășat
 Li duce-n tērg la Arad
 Și li vinde pe grițari
 La jidaniî măcelari.

De s'a-nveța-mpungător
 Il poți face redactor
 La Tribuna din Sibii
 Ori la alt soiû de prostii.

Și dacă-i găta cu el
 Mergi Marcule frumușel
 Pân la Tulca din Bihor
 Unde te ascéptă cu dor.

Hop, că Nestor Porumbu
 Care-n Tulca-i cu cuibu
 Și anume ca preot
 Merită se-lū prinși de bot.

Că el din scōlă făcù
 Loc pentru comedianți.
 Ba încă și-un prânz dădù
 La ăst soiû de proletanți.

De unde, vei înțelege
 Că popii comedia-i place
 Deci fă mi-lū de comedie
 Și pe barbă mi-lū adie.

Fă-mi-lū catâr la un circ
 Sē mi-lū pōrte în galop
 Comedianții prin tērg
 Și se-i strige hop, hop, hop!

Atunci dór s'a sătura
De circurî și comedii
Și șcôla n'a mai schimba
In locaș de nebunii!

Apoi Mărcuț, din Bihor
Să te duci în Socodor
... Colo chiar lângă Arad
Pe unde ai mai umblat.

Că dascălul de acolo
Ioan Buste igaz ló
A inventat un costum
Bun de parade și drum.

Eată ce prescrie el
Pentru ori ce cavaler:
Pipa cea scurtuță-n dinți
Și de pecióre desculț.
In ismene și-n cămeșe
Și cu gându la coleșe,
La cap fie buhaha
Ear la burtă tanana
De vinars iha, iha!

In ăst costum îmbrăcat
Inspectorul l'a allat
La órele unspredece
Adecă unu și dece.

Deci puiule tu iâmil
De nas și-mbrâncescemil
Și mi-lă du de a dura dura
Până i-a clântâni gura.

Scóte-lă din scólă, fi bun
Și-lă rade fără săpun
Pune-lă ciuhă-n cânepă
Și-lă lipsesce de pipă.

Acolo de l'or vedea
Ciórele pe-o vreme rea
Vor jura că-i bată-lu crucea
Și vor cruța cânepa.

Apoi Mărcuț, dumniata,
Dute la Răchitova
Și bine de tí purta
Bun bacșișil căpăta.

Hop că Simu Mitrofan
Care-i popă și gligan
Cât dacă cunósce-lí
Singur te vei veselí.

Hop! că el ca vênător
Impușcă de multe orí
Fie beat orí fie treaz
Cânií ăiua la amiăđi.

Apoi bea, dar bea cu spor
Pân face'și nasu topor
Și jócă cu holteii
De îl rîd ceterașii.

In biserică și afară
Face clerul de ocară:
Sudue pe cântăreți
Și injură și pe sfeți.

Dă din dinți ca melița
 Și svêrle cădelnița
 După pruncii dela scólă,
 Apoi mai are o bôlă.

Din banii bisericesci
 Iși ia când nici nu gândesci
 Și fiind mai mult tot beat
 Nu-și face slujba prin sat;

La cei bolnavi nu se duce,
 Nu-și scí bine face cruce
 Dar face închinăciuni
 La cocóne cu perciuni.

Nu sci scrie cum se cade
 Dar la cărți de dragoste
 Se pricepe — ciní nu crede
 Pe Sofia se întrebe.

Că la 6 Februar
 A scris el un lucru rar
 Neuitatei Sofia
 Ce voia a se mărita.

Deci, Marcule, dumniata,
 Sê-i slăbescă dragostea
 Prinde mi-lă pe subsuorí
 Și-lă stringe de nouă ori.

Și-i ți: Popo Mitrofane
 Cetesce tu la canóne
 Nu sta numai în beție
 Și în dragoste pustie!

Orí pórtă-te ca preoții
 Orí rade-ți din barbă flocii
 Și te-nvață-a face ciure
 Așa-i spune, mēi Marcule!

Apoi de nu te-asculta
 Dumil-lă tu la Reșița
 Și mi-lă bagă-n topitóre
 Pân va uita de amóre.

Jócă Marcule cu drag
 Și prin Deeș și prin Reteag,
 Prin Gherla și prin Lăpuș
 Pre unde-i merge acuși.

Că-ntre aste patru puncte
 Avem preutese culte
 Cu sucne de catifea
 Cu cultura-ntro ulcea.

Unele-sú chiar tunse-n frunte
 Altele, de-și mărunte,
 Sê cam plac cu slugile
 Pân le pârăi ósele.

Altele nu-și află loc
 Până la holtei în joc
 Unde jócă și dau gură
 La orí ce lepădătură.

Altele, care-sú mai culte,
 Țin pe sfêt drăguț în curte
 Orí altă față cinstită
 La ele-n conac învită.

Ear unele capu-și bat	Că preutésa din sate
Și se pun pe celibat	De n'are moralitate
Merg în Gherla, scutur iie,	Dă rea pildă la popor,
Și s'apuc de celibie.	El imiteză ușor.
Ear locul de întelnire	El ȃice: o preutésă
La amoruři preste fire	E muere prea alésă
La celibi și preutese	Deci ca ea se fim în tóte
Este-n Deeș la jupânese.	Ca se scăpăm de pecate!
Strigă dar Mărcuțule	Mai e ceva: dóue-trei,
Sě sune ulițele:	Fac nume reu la femei
Ađi unele preutese	Căci lumea va judeca
Fac scandalele prea dese.	Pre tóte după una.
Hop, că unele din ele	Precum o óiă ríiosă
Comit fapte și greșele	Imple turma cea frumoșă,
De carı și țiganele	Chiar așa o preutésă
Iși acoper fețele.	Ce-și ține drăguț p'acasă.
Unele béu și se-mbată	Deci đf hura, și le cértă
Cu slugoii prin poiată.	Dar numele lor îl iértă,
Altele comit scandale	Făr, de nu s'or îndrepta,
De tot afară din cale.	Cetesce Mărcuț lista!
Spunele Mărcuț așa	Spune-atuncea numele
Că de nu s'or îndrepta	Satul și connumele
Li cetf cu numele	Și faptele fetișicare
La tóte tērgurile.	Pentru-a obștii îndreptare.

Ca muierele celi bune
 S'ocoléscă p'aceste ciume
 Și se nu se înfecteze,
 De hídele preutese!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Capră fătată încoci, țap celibe încolo, dar' e timpul suprem sôțe, ca și voi se ve vedeți de constituțiune! — Ești tu mulțămît cu denumirea unilaterală a canonicilor din partea autorității vóstre supreme?

Pupăză: Me, eu recunosc o singură autoritate supremă, și acea autoritate e Dumneșeu!

Colac: Ei, și unde remâne Vancea?

Pupăză: În Blaj!

Colac: Și Papa?

Pupăză: În Roma!

Colac: Care va se dîcă — cum dîce Tribuna, când deficitul logicei 'i se pune nod în gât — tu, în ceea-ce

privește autoritățile acestei lumi, ești socialdemocrat, nihilist, dinamitist!

Pupăză: Dómnne ferește! — Eu țin, că Vancea nu face nimica fără știrea lui Dumneșeu. Nu face preoți, nu celibi; nu arendași, și administratori ai moșiilor capitulari și fundationali; nu canonici, nu ochi de găină etc. — Și fiind-că nimica nu se póte face în această lume fără știrea lui Dumneșeu, eu nu cunosc altă autoritate supremă decât pe Dumneșeu!

Cola c: Ai dreptate, că Vancea nu face nimica fără știrea lui Dumneșeu, pentru-că Dumneșeu tóte le știe. E însă întrebarea, că óre Vancea face ceea ce vrea Dumneșeu, sau face, cu știrea lui Dumneșeu, ceea ce lui Dumneșeu nu-ı place?! — Eu din parte'mi susțin, că lui Dumneșeu nu-ı place denumirea canonicilor cum o face Vancea!

Pupăză: Când ai vorbit tu cu Dumneșeu, de ți-a spus, că nu-ı place ceea ce face Vancea?!

Cola c: Me, eu vorbesc cu Dumneșeu în tóte ășilele, când me rog la el! Cumcă voia lui Vancea nu e voia lui Dumneșeu, o știu însă de acolo, că vocea poporului e vocea lui Dumneșeu. „Vox populi vox dei“ — ășice proverbul! — Apoi Vancea nu e vocea poporului voștru, pe care nime nu ıa întreat, prin care persóne se se ocupe locurile vacante de canonici!

Pupăză: Me, Vancea e mai cuminte decât vocea poporului!

Cola c: Da nu-ı mai cuminte decât Dumneșeu, a cărui voce e vocea poporului!

Pupăză: Ei, și ce folos e la voi, care trăiți în constituțiune, de vocea poporului? La voi neci poporul neci Dumneșeu nu mai știe de cele ce fac capii voștrii bise-ricești cu mamelucii lor prin congrese și sínóde!

Colac: Noi cel puțin lege avem, și după legea noastră trebuie se se răstignească, dar' nu ne închinăm ca voi în „sic volo sic iubeo“ al lui Vancea!

Pupăză: Legea voastră nu se deosebește întru nimic de rácii țiganului din carte. — Șin Ungaria noastră plină de kulturegylețiști, ca câinii-n August de pureci, avem pe hârtie cele mai liberale legi, dar', Tisza totuși face ce-i place, și lui Dumnezeu nu-i poate plăcea!

Colac: Ei, da Vancea nu-i Tisza!

Pupăză: Miron, Inapoimergătorul Ioan, și Bartolomeiu încă nu's Dumnezeu!

Colac: Nu, nu, dar' eu totuși mai bucuros făceam pe popa din Găinari canonic, decât pe Dr. Grama!

Pupăză: Ce spui?! — Crești tu că popa din Găinari are mai multe merite decât Dr. Grama?

Colac: Da! — Ală decându-i popă în Găinari a răbdat pentru Sf. Unire mai multă fόμε, decât încape în zece pei de elefant!

Pupăză: Când s'ar ocupa scaonele canonicilor după meritele fόμεi, nunumai Blajul, dar' tot Câmpul Libertății, până cătră Micăsasa, ar fi plin de canonici — dar' eu me duc sôte, că nevastă-mea a trimis după mósă — adio!

Colac: Dute iute, nu cumva nevastă-ta se nască vrun canonic, fără știrea lui Vancea!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că pe voi nu ve dore capul după măritat!

Tristă ca ieri séră n'am văduț pe cocóna Sfecla neci când bărbatu-s'o 'i-a cinstit de anul nou două acțiuni d'ale Institutului Tipografic, ca se'și cumpere o haină de bal. Câț!

Cu vocea găinei, care suferă de limbariță, 'mi-a dat, întrând în odaie, „bună séră”, și, aședându-se pe divan, a început a suspina adânc, ca un Vulcan înainte de ce aruncă lava. Câț!

— Ce-ți cu tine cocónă Sfeclă? — o întreb — tu'mi faci ați o față de lapte sârbedit?! — Cum nu cocónă Gurădulce 'mi răspunde — că s'a stricat logodna cu Anghelina. Tu ști bine cu câtă greutate 'mi-am măritat șese

nepóte. Cu slujbe, descânțece, făcături, vrăjitorii, le-am măritat, și am scăpat de ele, dar' pe Anghelina, pe care cum ști o-am încredințat cu cinci înși, n'o pot mărita odată cu șignonul. Ađi am primit dela al cincilea mire al Anghelinei o epistolă, prin care me învită la nuntă, ca se'mi mănânc nepóta împuțită! — Apoi se nu fiu desperată?!

Am dat dreptate cocónei Sfecla, și o am compătimit, pentru-că știu și ved cu ochii, cu câtă greutate se mărită ađi fetele, cu tóte că, după cum ne arată statistica, afară de Sibiiu, în tóte părțile locuite de Români, se nasc mai mulți feciori decât fete, sau cel puțin în părți egale. Și, dacă totuși s'ar părea, că's mai multe fete decât feciori, aceasta vine de acolo, că noi Români, ca se ne plătim de Iad, facem din o parte a feciorilor nostrii călugări, sau celibi, care, nefiindule iertat a crede în taina căsătoriei, se mulțămesc cu credința în realitatea concubinajului. Câț!

Și cu cât înaintăm mai mult în cultură, cu atâta mai multe fete ne vor rămânea nemăritate. Prostul, cându-'i vine vremea, se însoră cu ori-ce preț. Din contra omul lins de cultură nu linge din ori-care blid. El nu se însoră din motivul, că nu e bine ca omul se fie singur, și însurându-se pretinde, ca nevastă-sa se fie frumoasă, lăptosă, și se vie și de vreme acasă. Câț!

Nu-'i vorbă, e bine ca nevasta se fie frumoasă, lăptosă și se vie și de vreme acasă, dar', de unde dracul se le iei și se nu furi. Tóte fetele nu's d'o potrivă. Una-'i frumoasă, dar' nu-'i lăptosă. Alta-'i lăptosă, dar' îți vine greață se-'i mănânci laptele. A tria ar veni cât de vreme acasă, dar' nime nu se află se-'i facă casă. Câț!

E trist dar' purul adevăr, decând și noi am început a ne cultiva, fetele ne rămân ogor, și feciorii flăcăi, — sau cum đic frații din țara lui Blaremburg — bicheri! Câț!

Noi femeile datore suntem se facem ceva pentru delăturarea acestei bóle sociale. Mai întâiu de tóte trebuie se desprețuim tot ce-'i călugăr sau celibe. În călugări și celibi se aruncăm cu petrii, chiar și când aceștia aruncă în noi cu pâne. La călugări și celibi neci se nu ne mai spovedim, afară de casul, ca ei se se supună canonului căsătoriei lăsate de Dumneșeu Tatăl, și întărite de Dumneșeu Fiul. Ce folos moral are lumea creștină de călugări, ai căror copii nu le este iertat a le țice „tată“, și de celibi, care sunt siliți a numi drăguțele lor „nepóte!“ — Cât!

Urmând tóte femeile sfatului meu, nime nu se va mai face neci călugăr neci celibe, pentru că ori-cât va crede cineva în sfințenia călugărilor, sau în infalibitatea celibilor, dracul nu culcăte. Ș'apoi credință-n călugăr, credință-n celibe, Dumneșeu sigur a lucrat cu înțelepciune, când a rumpț cóstele lui Adam, și a făcut pe Eva! Mițuluc!

Apoi, se nu ne mai spargem capul cu ideile moderne de emancipațiune. Femea singur prin căsătorie se emancipează. Femea, care-'i femeă, mărítându-se, ușor ajunge la emancipațiune. Ea trebuie se pórte numai capul bărbatului pe umerii sei proprii și „Pantoffelheldul“, sau tápálağa lui Isaia dântuește e gata. Dovadá e elita bărbaților noștrii de ađi, pe care 'i-a lins cultura. Cât!

Noi sexul cel frumos trebuie se ne adunăm într'un congres, se facem cătră dieta țării, unde, afară de câțiva moșnegi trecuți preste gardul amorului, avem mulți adoratori și spriginitori credincioși, un memorand, prin care se cerem, ca în Ungaria se se întroducă pentru însurat și mărítat legea, care odiniórá era în Algeria. Cât!

În Algeria — după cum ne pevestește Herodot — fetele se mărítau prin mijlocirea deregătorii, sau cum se țice în țilele nóstre „exoffo!“ Deregătoria comunală aduna

în fie-care an la o ȕi prescrisă prin legea țării tóte fetele de măritat la un anumit loc, și le licita plus offerenti, adecă la cine da mai mult. Fetele cele frumoșe se vindeau cu prețuri mari, pentru-că locuitorii din Algeria erau ómeni cu dare de mână. Căț!

După ce se vindeau fetele cele frumoșe, veneau cele uríte la rínd, dar' pentru acestea nu se aflau licitanți d'ai lui „care dă mai mult!“ Căț!

Totuși, ca și fetele cele bătrâne se'si capete bărbați, legea dispunea, ca prețul scos din licitarea fetelor celor frumoșe, se se dea zestre fetelor celor uríte. Deregătoria comunală striga o fată din cele uríte c'un anumit preț, sau zestre, și-n acea măsură, în care fetele cele frumoșe se licitau cu prețuri mari, tot așa căpeta cel-ce lua pe cea mai urită fată, cea mai mare zestre. Căț!

Est mod în Algeria neci o fată nu remânea nemăritată. Flăcăi, sau cum ȕic frații din Blaremburgia „bicheri“, nu se aflau în Algeria, dar' neci fete d'ale lui Dunca. Căț!

De călugări ca-n Sibiiu etc., sau de celibi ca'n Blaj etc. neci vorbă nu era în Algeria. Tot omul își avea în acea țară nevésta sa legiuită, după cumu-'i da mână, frumoșă ori mucósă, dar' nevéstă trebuia se aivă. Căț!

O lege, ca cea pomenită din Algeria, ar face, nu numai în părțile pământului locuit cu Români, dar' în întreagă lumea mari serviții moralității publice. Sub scutul atărei legi, cocóna Sfecla n'ar avea lipsă se'si mai spargă capul cu măritarea nepótelor. Amploiații dela Albina, ici cole câte un director de bancă provincială etc. 'și-ar afla dividendă vieței casnice, și Galaczi Pop János ar licita la cea mai urită fată, numai ca se se însóre după o zestre mare. Căț!

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Pentru omul, care în dulce n'are ce mânca, posturile
sunt cel mai mare lux!

* * *

Încă nime nu s'a făcut călugăr neci celibe, ca se
rabde fόμε pentru mântuirea sufletului altuia, ci pentru ca
se aivă însuși din ce trăi!

* * *

Nesătutul înzădar mănâncă, că tot nu'și ajunge scopul!

* * *

Dragostea lecuește urîtul!

* * *

Omul fără aer nu pôte trăi, dar' neci din aer!

* * *

Flămândul nu pătimește de catar de stomach, și din
mațele lui, care corăie, sau cântă și neuscate, poți face
cele mai bune córde de diplă!

* * *

În scóla vieței sunt cei mai mulți măgari, și mulți
din aceștia funcționează în alte scoli ca dascáli, sau chiar
și ca inspectorii!

* * *

Egalitatea a ajuns sub regimul lui Tisza supremul
grad al perfecțiunii. În Ungaria de ađi Românul, Sasul,
Croatul, Sîrbul, Slovacul, Țiganul etc., mergînd în genunchi
își ajung ori-ce scop. Singur Ovreii sufer o sórte mai
vitrigă. Aceștia caută se'și realizeze egalitatea prin obrăs-
nicie, și n'o se'și dè pace, până nu fac din toți kultur-
egyletistii iobagi!

BCU Cluj / Centrul Univer*sity Library Cluj

Neci popa cel unit din Seliște, care păstorește un
suflet și jumătate, nu schimbă c'un protopop preterat la
întregirea capitolului din Blaj!

* * *

Grecii sunt talpa, Românii turecii Blajului, din care
Ovreii'și fac cisme!

* * *

Nu cunosc neci batăr un țințar atât de obraznic, care
s'ar putè lăuda, că s'a îngrășat din activitatea comitetului
național-politic al alegetorilor români din Ungaria, Bănat
și Transilvania!

* * *

Nu s'au îngrășat vacile din archidiecesă sub archi-
vácăria lui Popea, nu s'or îngrășa neci boii din Caransebeș
sub păstoria lui sufragană, dar' lupii lui Bartolomeiu vor
trăi ڟile albe!

Din afuriseniile lui Radu Ciubuc.

Cantor se te faci, și cea dintâiu „Mărire Tatălui”,
ce vei cânta în biserică, se’ți stè-n gât!

* * *

Rădăcini se’ți prindă cuiele dela potcove, și-n tôte întreprinderile tale se ieși, ca „Tribuniștii” cu părul prin căciulă!

* * *

Maslu cu 7 popi se’ți faci pentru liniștirea sufletului
teu, și când te vei crede mai liniștit, sobolii se arunce
mușunóe din conștiința ta!

Din jurnalul de modă al Calicului.

BCU Cluj / Cluj University Library Cluj

Din camera României.

— Bine Petre, te-am ales în cameră, dar' eu în toate rapoartele despre ședințele camerei n'am cetit nimica despre tine!

— Te 'nceli domnule profesor! Acolo, unde stă între paranteze „Oho!“ „s'auđim!“ „mare ilaritate!“ — ala's eu!

Un dialog în cârcimă.

— Eu nu recunosc boer, io's democrat!

— Cum-că nu esti aristocrat, ți se vede din obraz!

D-lui Xenofon: Istoria d-tale s'ar renta, dacă n'ar tracta d'un om bolnav, pentru a cărui sanare însuși higiena lui Dr. Vuia ar trebui trimisă la Balamuc!

D-lui N. în B.: Dacă organele d-vóstră hiper-capital-ocóșe n'au curajul a pune degetul necredinciosului Toma în rana testamentului lui Șuluț, treceți mai bine cu toții la sfânta Neunire, și atunci cel puțin nu ve veți mai rușina, că sunteți uniți. Altcum, dacă d-ta stăruiești ca se îți împlinesc dorința, și se contribu și eu la calicia administrării bunurilor fundaționali gr. cat., comunică-mi fapte despre daunarea fondurilor. Pe presupunerii nu dau un jidov râios. De tradare nu te teme. Cu adevărul plec eu pentru d-ta, nu către Purgatoriu, dar' chiar către Iad!

Mai multor corespondenți: Cu încetul se face oțătul. Calicul nu-î fóiă de či, ci de lună, și de aceea toți lunaticii, într-o lună sau într'alta, vor veni la rînd. Paciența învinge fómea!

Sus urechile!

27, și douăzecișapte ramburze despre abonamentul anului curent ni s'au înapoiat dela postă neplătite.

Causa n'o cunoștem.

De aceea, și ca se nu ni se pótă imputa neîncredere, continuam cu expedarea foii și la adresa acelor p. t. 27 domni, așteptăm însă trimiterea abonamentului dinpreună cu spesele ramburzei de 15 cr.

Refusați primirea Calicului, dacă n'aveți, sau nu voiți se plătiți, și nu-l suferare. University Library Cluj

La îndrumarea redacțiunei noastre vom areta în curend tuturor starea pretențiunei noastre de abonament prin corespondință postală.

Țineți una minte: Calicul nu póte trăi din deficit, ca ministrii de finanțe ai Ungariei.

Administrațiunea Calicului.